

Борба

В тъги, в неволи младост минува,
кръвта се ядно в жили вълнува,
погледът мрачен, умът не види
добро ли, зло ли насреща иде...

На душа лежат спомени тежки,
злобна ги памет често повтаря,
в гърди ни любов, ни капка вяра,
нито надежда от сън мъртвешки
да можеш свестен човек събуди!

Свестните у нас считат за луди,
глупецът вредом всеки почита:

„Богат е“, казва, пък го не пита

колко е души изгорил живи,

сироти колко той е ограбил

и пред олтарят бога изамамил

с молитви, с клетви, с думи лъжливи.

И на обществен тоя мъчител
и поп, и черква с вяра слугуват;
нему се кланя дивак учител,
и с вестникарин зайдно мъдруват,
че страх от бога било начало
на сяка мъдрост... Туй е казало
стадо от вълци във овчи кожи,
камък основен за да положи
на лъжи свети, а ум човешки
да скове навек в окови тежки!
Соломон, тоя тиран развратен,
отдавна в раят найде запратен,
със свойте притчи между светците,
казал е глупост между глупците,
и нея светът до днес повтаря —
„Бой се от бога, почитай царя!“
Свещена глупост! Векове цели
разум и совест с нея се борят;
борци са в мъки, в неволи мрели,

но кажи, що са могли да сторят!
Светът, привикнал хомот да влачи,
тиранство и зло и до днес тачи;
тежка желязна ръка целува,
лъжливи уста слуша с вяра:
млъчи, моли се, кога те бият
кожата ти да одере звярът
и кръвта да ти змии изпият,
на бога само ти се надявай:
„Боже, помилуй — грешен съм аз“
думай, моли се и твърдо вярвай —
бог не наказва, когото мрази...
Тъй върви светът! Лъжа и робство
на тая пуста земя царува!
И като залог из род в потомство
ден и нощ — вечно тук преминува.
И в това царство кърваво, грешно,
царство на подлост, разврат и сълзи,
царство на скърби — зло безконечно!

кипи борбата и с стъпки бързи
върви към своят свещени конец...
Ще викнем ние: „Хляб или свинец!“
Край